

1

El porter viatger

S'avorrix com una ostra a la mar Morta.

Per això ha començat a cantussejar la tornada d'*Oh, Boy!* sense a penes adonar-se'n. És el que passa si jugues de porter en un dels millors equips de la lliga aleví. La pilota passa tant de temps al camp contrari, que resulta impossible mantindre's concentrat tota l'estona en el partit. Especialment un matí de dissabte com el de hui. Amb el problema gegantí que ara mateix li ompli el cap esperant una solució. «Com ho faré?», es pregunta en pensaments circulars una vegada i una altra. «Com ho faré per presentar-me al càsting de *Somnis i Estrelles* dissabte? Com?» Per més i més que es menja el coco, no troba l'eixida enlloc.

I parlant d'eixida...

–Ix! Ix! –a tot volum, vinguda de no se sap on, una veu sense amo sacseja de sobte el xic. Expulsat dels seus pensaments circulars per esta veu misteriosa, el xaval es pregunta, entre sorprés i espantat, si la que crida no deu ser la seua pròpia veu interior; la veu de la seua consciència que intenta donar resposta al problema gegantí que tant l’angoixa.

–Ix! Ix! –insistixen amb impaciència els crits anònims, tot i que comença a resultar-li estranyament familiar la veu que els transmet. Com quan et sents a tu mateix en una gravació. Deu ser perquè és veritat que es tracta de la veu del seu propi jo? Tot apostant per esta opció i malgrat el seu desconcert, el xic es decidix a entreobrir el llavis i respon als crits enigmàtics amb un xiuxiueig quasi imperceptible.

–Que isca? –mormola a les palpentes sense saber ben bé cap a qui o cap a què adreçar-se–. Que isca d’este problema gegantí? És clar. Això és el que jo voldria. Però com?

–Corre! Vinga, corre! –replica la veu amb l’ai al cor com si volguera avisar-lo de la caiguda imminent d’un meteorit–. Ix! Ix de l’àrea!

–Que isca de l’àrea? De quina àrea? L’àrea!

De colp, es fa la llum i un flaix engegador fa que tanque els ulls. En tornar a obrir-los, tot just un segon després, el xic se sent com si acabara de ser sobtadament teleportat. Sí... Com un viatger interestel·lar de *Star Trek*. Teleportat. Però a on? Encara no ho té clar

del tot, la veritat. Encara que una cosa és segura. Continua sent dissabte. El tercer i assolellat dissabte del mes de juny. Primer dia de vacances. Pel que fa al lloc..., el ben cert és que no acaba de situar-se del tot. Als seus peus s'estén un gran rectangle de gespa artificial; un prat verd plastificat sobre el qual unes línies blanques delimiten el terreny de joc d'un camp de futbol resplendent. Allà lluny, al seu davant, està plantada el que sens dubte deu ser la porteria contrària. I uns quants metres per damunt, paral·lel al travesser i subratllant l'horitzó d'esquerra a dreta, s'allarga un immens pont blanc de disseny futurista; un pont coronat de vora a vora per una pinta gegant que, des de la posició del xic, sembla enreixar un cel blau sense núvols.

«A l'antic llit del riu!» exclama en pensaments. Quan el xaval llig el cartell publicitari col·locat darrere del córner de la dreta, justament al costat del marcador manual del fons, ja no té cap dubte d'on l'ha regressat la seua particular teleportació.

Ajuntament de València
Camp de Futbol del Pont de l'Exposició
Jardí de l'Antic Llit del Túria

Russafa City FC – 1 // Visitant – 0

–Ix! Ix! –sense un segon de treva, tornen a la càrrega el renoi de crits. Tanmateix, en esta ocasió,

ja de tornada una altra vegada a la realitat del partit, el porter viatger ha localitzat immediatament el seu emissor. A uns metres de la banqueta local, a punt de saltar la tanca lateral del terreny de joc de tan nerviós com està, son pare s'esgargamella com un possés mentre li fa senyals amb el braç per tal que isca de l'àrea xicoteta.

És aleshores quan el xaval s'adona de dues coses. Una: les seues botes multitac trepitgen la línia de gol de la seua pròpia porteria. Dos: tot travessant el semicercle de la seua àrea gran, de cara a ell i a tota castanya, avancen dues taques borroses de diverses grandàries. La més voluminosa, de color roig i contorn humanoide, ve precedida d'una altra molt més xicoteta, de color blanc i forma esfèrica. No és una informació gaire precisa, certament. I per bé que el xic s'espren els ulls fent cara de xinés, això és tot el que la seua vista pot concretar-li de moment. Cosa gens estranya si tenim en compte que, a més d'una mica viatger, este porter també és miop, patix astigmatisme, té intolerància a les lents i, per descomptat, no es posa les ulleres per jugar.

Això sí. El xaval gaudix d'un sentit prodigiós de l'oïda. Així que les orelles li capten amb precisió simfònica el xut explosiu que ressona per tot el camp, quan les dues taques borroses depassen com un llampec el punt de penal. En este precís instant, a menys de dos metres del nas, la taca humanoide

s'ha transformat en el davanter centre de l'Sporting Benicalap, mentre l'esfèrica, convertida en baló de reglament, es dirigeix cap a ell a la velocitat de la llum.

En un acte reflex de supervivència natural, mil·lèsimes de segon abans que el baló li impacte contra la cara, el xaval aconseguix de miracle tapar-se amb les mans. El xut porta tanta potència que fa volar el porter contra la xarxa, mentre la pilota, repel·lida pels seus guants, ix rebutjada a córner uns pams per damunt del travesser.

«Quin tros d'aturada!», exclama un grup d'espectadors darrere de la tanca de la porteria davant del que semblava un gol cantat. Alhora, des de la situació elevada del pont de l'Exposició, descendix cap a l'antic llit del riu una cascada ensordidora d'aplaudiments i aclamacions. El gran nombre d'aficionats i curiosos, que recolzats a la barana del pont acostumen a seguir des d'allà els partits del City, al·lucinen en colors pel que els ha degut semblar l'aturada del segle. Baix, a l'àrea local, els compis del porter, que no es pot creure l'esdeveniment que acaba de protagonitzar, el feliciten efusivament amb palmades al cap, l'esquena o el cul. No hi ha temps, tanmateix, per a més celebracions. Els jugadors rojos de l'Sporting volen esgotar l'últim minut de partit i es disposen a traure el córner resultant de tan memorable jugada.

—Home a home! Cadascú amb el seu! —crida fora de la banqueta el míster del Russafa mentre el porter

rival, que s'ho juga tot a una carta, ve corrents des de la seua porteria per afegir-se al ball d'agafades, colps de colze i espentes, que ha començat a celebrar-se dins l'àrea xicoteta a l'espera de l'última jugada del partit. Al costat del banderí esquerre, tot just prenent corredissa, el volant dret del Benicalap xuta amb efecte enverinat i col·loca la pilota a l'olla davant de la mirada estupefacta del porter viatger. Encara en estat de xoc pel succés anterior, el nostre porter protagonista fa l'estàtua sota els pals, mentre el defensa central dels rojos remata a boca de canó a menys d'un metre de la línia de gol.

La testarrada és clarament inapel·lable i els visitants gairebé ja celebren l'empat quan, apareguda del no-res, la mà dreta del migcentre del City desvia la trajectòria de l'esfèrica lluny de la porteria. L'àrbitre no ho dubta dues vegades. Penal i expulsió.

2

L'impostor més repugnant del món

Després de besar-la amb cura, i a l'espera del senyal arbitral, el davanter centre de l'Sporting Benicalap ha col·locat la pilota al punt fatídic de penal. Lluny de sentir-se acovardit per haver fallat abans una ocasió tan clamorosa, el nou dels rojos busca ara la mirada del porter i el desafia sense embuts a un combat de nervis.

El porter viatger evita tanmateix qualsevol contacte visual. Ha fixat la seua mirada espantadissa en el baló. I encara que mira de traure's la tensió escopint al palmell dels seus guants, se sent terriblement tennallat per l'expectació ambiental que envolta el camp de l'Exposició. Des que el col·legiat ha assenyalat fa tot just un minut la pena màxima, un murmuri

bombolleja sobre este tram de l'antic llit del riu, i s'hi creuen a l'aire tota mena d'apostes a propòsit d'este envit final.

–Tranqui, Dragón! La pares segur! –crida Martina, la jugadora número huit del City, en un intent d'infondre-li confiança des de la frontal de l'àrea.

«Només em faltava això», maleïx el porter.

Com que no en tenia prou amb aguantar la pressió infernal del davanter centre de l'Sporting, va l'única xica de la competició i li diu davant de tothom que es tranquil·litze. I ni més ni menys que dient-li Dragón! Així que els ànims de la migcampista russafenya, fets per descomptat amb la millor de les intencions, tenen en el seu company l'efecte contrari de posar-lo més nerviós encara. I el que és pitjor, de recordar-li que la victòria en este partit és vital perquè el seu equip mantinga intactes les possibilitats de guanyar el campionat, ja que a falta d'una jornada per a la fi, el City necessita els tres punts d'este enfrontament. Un empat hui, i adéu al títol de lliga.

–Per la dreta! Per la dreta! –traspassen de sobte el murmuri ambiental els inconfusibles crits de son pare. Corrent la banda com una bala, l'home ha anat a col·locar-se darrere de la porteria per a dir-li, al seu fill, per on anirà la pilota.

«No volies sopa? Dues tasses», li bull la sang al xaval.

Com que no era prou aguantar la pressió infernal del davanter centre de l'Sporting, com que no era suficient suportar els ànims de Martina i recordar a més a més l'enorme càrrega que recau a les seues mans, ara arriba l'oportú de son pare per cridar a tot pulmó per on dimonis ha de llançar-se.

—Per la dreta! Per la dreta! —insistix com un corcó a la seua esquena.

«Ja sé que és per la dreta! Per l'amor de Déu!», explota el xic en pensaments. L'entrenador li ha explicat la famosa estadística de la dreta una i mil vegades. Una estadística rigorosa que revela que el 80 % dels penals que es llancen en esta categoria van sempre per la dreta, el 19 % per l'esquerra, i l'1 % restant pel centre de la porteria.

Davant de percentatges tan aclaparadors, l'entrenador ha ordenat als seus porters, des de l'inici de la temporada, llançar-se a la dreta sempre que els disparen un penal. I el ben cert és que fer memòria d'esta ordre relaxa d'allò més el nostre protagonista. No només perquè al llarg del campionat esta consigna del míster li haja donat molt bons resultats a l'equip, sinó perquè aplicada en un moment de màxima pressió com este, l'ordre de l'entrenador l'allibera de tota responsabilitat passe el que passe després.

«Per la dreta», es diu a si mateix molt més tranquil.

Fent-se una última escopinyada als guants, el porter alça per primera vegada el cap per enfrontar-se cara per cara amb el seu antagonista. Els seus ulls desprevinguts es troben aleshores amb els ulls malèvols del número nou. De sobte, un calfred elèctric li sacseja l'ànima i s'activa al seu interior un dubte existencial. «De debò vol parar el penal?»

Doncs la veritat és que no. Perquè si no el para i el gol de l'empat puja al marcador, el partit de dissabte que ve resultarà irrellevant i no tindrà cap problema per presentar-se al càsting de *Somnis i Estrelles*. Deixar-se marcar este penal ho faria tot molt més fàcil, per descomptat. Molt més simple, molt més senzill, molt més... repugnant. Veient davant d'ell les cares expectants dels seus compis (en especial la de Martina), i sentint a la nuca l'alé apassionat de son pare, el porter viatger se sent l'impostor més repugnant del món per haver fantasiejat amb la idea de deixar-se marcar el maleït penal. Per cert, «això ha sigut un xiulet?».

Absort en les seues cavil·lacions, el nostre protagonista se n'ha anat mentalment tan lluny del camp que no ha sentit el senyal arbitral. Tampoc la patcada brutal que esclata un instant després, quan el nou de l'Sporting impacta la pilota amb totes les seues forces. Abans que tot es faça negre, l'última cosa que el xic ha vist és un trosset de cuir hexagonal a menys d'un centímetre del seu front.

Guanyar a l'últim sospir ha desfermat l'eufòria en els joves integrants del City. I tot i que al vestidor local s'ha celebrat amb alegria desbordant la nova victòria de hui, el míster no ha tardat a fer tocar de peus a terra els seus jugadors. «Hem guanyat una altra batalla, xics; però encara ens queda molta guerra per davant.» En efecte. Un partit. Tres punts per a ser exactes si volen arrabassar-li la lliga al seu màxim rival: el totpoderós València Club de Futbol, l'equip que després de guanyar també el seu corresponent enfrontament de hui, ja els espera en la pròxima jornada. L'última.

Quasi una hora més tard, a la caseta del Russafa només queda el porter de l'equip. Entre tant d'elogi i felicitació, els seus companys tot just l'han deixat dutxar-se tranquil. I és que tothom ha flipat per la manera tan inversemblant com el xic ha parat el penal. Tot clavat a la línia de gol, la pilota li ha xocat contra el cap com un míssil, i ha rebotat després, fora del camp, just abans que l'àrbitre assenyalara la fi. Ha sigut un miracle que no perdera el coneixement, però al xaval li ha costat déu i ajuda desembullar-se de la xarxa del fons on ha anat a parar. «Quin crack! Fins a l'últim moment sense moure's!», han exclamat darrere de la porteria. «Quina sang freda! Quin coratge!», han aclamat des del pont. «Com una paret! Al més pur estil dels porters argentins!», han proclamat des de la banda. Exclamacions, aclamacions i proclamacions a part, una cosa ha quedat clara: als ulls

de tots els presents, el porter del City ha esdevingut este matí l'heroi del partit.

Ara el vestidor fa olor de tigre i una finíssima cortina de vapor d'aigua li entela les ulleres de pasta negra. Acatxat sobre el banc de fusta, el xaval està ar-replegant les seues coses sense poder entendre encara com ha sigut capaç de mantindre a zero el marcador del seu equip. «Quantes probabilitats hi havia que un porter de fira com jo parara l'una darrere l'altra tantes ocasions impossibles de fallar? Un 2 % de probabilitats? Un 5 % a tot estirar?» I és que el xic no sols es referix a les últimes ocasions que ja coneixeu. En la primera part també ha refusat, sense saber ben bé com, un fum de rematades a boca de canó que de la manera més increïble han anat a xocar-li contra el cap, el tronc o les extremitats, quan tots al camp ja les cantaven com a gol.

Sí... El mateix que va passar als partits dels dos dissabtes anteriors, ara hi cau, quan els davanters del Gimnàstic i del Sant Marcel·lí, respectivament i amb tota la porteria a la seua disposició, li estamparen el baló als morros no sé quantes vegades seguides. Tantes vegades seguides, la veritat, que les probabilitats que allò es deguera a una simple qüestió de sort supose que es reduïen a l'1 %, per no dir que vorejaven la improbabilitat més absoluta. Així que no. Definitivament allò no es podia deure a una simple qüestió de sort. I no ens enganyem. El porter

viatger sap millor que ningú que tot este munt de parades increïbles tampoc no es deu, ni de bon tros, als seus reflexos acarrancats o a la seua pèssima col·locació. I tant que no. Es mire com es mire, en tota esta qüestió deu haver-hi alguna cosa més. Alguna cosa que va més enllà de les seues escasses habilitats futbolístiques. Més enllà de la seua escorredissa fortuna. Més enllà, fins i tot, de les pròpies regles de la realitat. Perquè, des del borrós punt de vista del xic, és com si el seu cos desmanegat es transformara en un superimant per a balons cada vegada que un davanter es queda sol davant d'ell. Com si des del dia del seu debut forçós a la lliga (fa precisament ara tres dissabtes), el seu cos esquistat s'haguera convertit en una mena de pol magnètic capaç d'atraure els tirs més escorats, col·locats o impossibles de parar. «Però com? De quina manera? Per què?» Acabant d'arreglar les seues coses, després d'embotir la tovalla i l'equipatge en la seua bossota, el xaval troba de sobte la resposta a les seues mans.

«Els guants! Els guants del Dragón!»

—Et queda molt o què?! —irromp la veu de son pare darrere la porta del vestidor.

—No! Ja isc! —s'apressa a respondre el xic mentre guarda els seus guants de porter com qui guarda el més gran dels secrets.

—Va, home! Però què hi fas encara? —insistix son pare des de fora amb evident impaciència.

—No res! —replica desconcertat el xic com si l’hagueren enxampat *in fraganti* amb alguna cosa prohibida entre mans.

—Ja isc, papà! Només em queda pentinar-me!

El xaval s’assegura d’haver tancat bé la cremallera de la funda especial dels seus guants. Es planta tot seguit davant de l’espill i el desentela amb l’avantbraç.

—Però què hi fas encara, *my friend*? —pregunta amb un murmuri a la cara confosa que apareix reflectida davant d’ell. El xic evita mirar-se els ulls i s’arregla el serrell, negre i giragonsat, tot passant-se la pinta amb suaus moviments de canell. Una molesta coïssor, tanmateix, se li comença a despertar a la part superior del front, per a donar pas poc després a una cremor desagradable i un creixent dolor. Una mica inquiet per això, el xaval s’aparta amb els dits els cabells i sota el serrell advertix una marca rogenca amb forma hexagonal. Una marca hexagonal que sembla bategar-li sobre la pell blanquinosa com si haguera sigut impresa amb un ferro candent. «O amb un míssil en forma de baló», reflexiona el xic, «llançat amb totes les forces des del punt de penal».